

Hoofdstuk 1

Het dorp Kilwood in het zuiden van Britannia, het jaar 122 na Chr.

Het was het uur na zonsopkomst, waarin geesten die in de duisternis leefden verdwenen en de levenden zich uitrekten om de dag te beginnen. De zon stuurde haar eerste stralen naar de aarde en flarden ochtendmist hingen nog tussen de bomen. Fiona liep over het pad naar de Blauwe Poel die verscholen lag in het bos. Een rilling trok over haar rug toen de mistflarden rond haar voeten golfd. Ze had gehoord dat wat over de grond kronkelde, verward kon worden met laaghangende mist als je de reikende handen niet zag. Ze versnelde haar pas. De wind liet het verse groen aan de bomen ritselen. Vandaag klonk het als een zacht klaterende lach, alsof een dwalende geest de voorbijganger aanmoedigde om te komen spelen.

Was het een Halfweg, een dode die wachtte tot de poort naar Tir an Uilc, het Land van Verlangen, openging? Daar verbleven de zielen tot het tijd was voor een nieuw leven. Fiona was geen Kai, dus ze had niet de gave om de doden te zien en met hen te praten. Manmoedig negeerde ze het gefluister, gelach en de rillingen over haar rug en probeerde te genieten van de rust op dit vroege tijdstip. Voordat iedereen in het dorp opstond en de dagelijkse activiteiten begonnen. Voor het gekletter van zwaarden, het gerammel van potten en het geroep, gelach en geschreeuw van dorpsgenoten de lucht vulden. Voordat haar verantwoordelijkheden als genezeres haar volledig in beslag namen.

Dit halfuurtje was voor de godin die ze kwam eren. Belisama heerste over meren en rivieren, over het bos en de dorpen. Hier, vanuit de Blauwe Poel, waakte ze over haar land en mensen en liet ze de poort naar Tir an Uilc opkomen. De godin keek met grote genegenheid neer op hen die hard werkten aan de bescherming van haar dorpen en de mensen die er woonden. Op hen die met hun ambachten bijdroegen aan de welvaart van een dorp. De smid die in vuur een zwaard of broche smeedde. De bewerkers van de aarde, die met water en licht gewassen teelden.

Belisama stond niet afwijzend tegenover verzoeken, maar vroeg daar altijd iets voor terug. Een edelsteen, een offerande van voedsel, of, bij een groter verzoek, een opoffering die meer vroeg dan je misschien wilde geven.

Fiona keek naar haar mand gevuld met geneeskrachtige kruiden die ze bij het ontwaken van de dag had geplukt. Wilde tijm voor het openen van luchtwegen en munt tegen misselijkheid. In de palm van haar hand hield ze een paar kleine ronde steentjes. Ze had de witte steentjes vorige week gevonden bij het beekje in het bos en ze stuk voor stuk gewassen en gevijld tot glanzende ronde bolletjes. In het zonlicht dat door de bomen werd gefilterd, glinsterden ze als juwelen, waardoor ze hoopte dat de godin ze zou aannemen en naar haar wilde luisteren.

Ze volgde het pad door het bos en snoof genietend de vroege ochtendlucht op. Knisperend vers met de belofte van warmte later op de dag. Ze hield zoveel van het voorjaar, wanneer de bomen groen werden en het water zijn kilte verloor.

Ze hield ook van de vrijheid die het bood. De winter was in dit deel van Britannia relatief mild in vergelijking met wat ze had gehoord van de stammen verder in het Noorden. Ze had een hekel aan kou en het vele binnen zitten in haar hut, bibberend bij het vuur.

Ze lachte toen een merel opvloog en haar kwetterend uitschold en hief haar gezicht om de zon te verwelkomen. Door de bomen heen zag ze het water van de Blauwe Poel al glinsteren. De onaards blauwgroene kleur vervulde haar iedere keer met ontzag. Met een gevoel van hoop. Misschien deze keer...

Het stenen altaar stond, verlicht door de eerste zonnestralen, aan de rechterzijde van de poel. Fiona liep eropaf, legde eerbiedig de steentjes en een paar takjes tijm op het gladde oppervlak en zakte door haar knieën.

'Belisama, ik eer u met deze steentjes en kruiden. Ik heb geen echte edelstenen meer. Op de voorjaarsmarkt hoop ik er wat te kunnen verdienen met mijn kruidenmengsels en genezingen. Misschien dat u mij...' Fiona slikte het brok dat in haar keel opkwam, weg. *Nee, er zijn belangrijkere dingen dan mijn verlangen.* 'Er komt iets aan. Iets wat een dreiging vormt voor ons dorp. Voor ons bestaan. Ik zie het in mijn dromen, ik voel het in de lucht.'

Fiona schoof wat heen en weer om de druk op haar knieën te verlichten. 'Ik vraag u om een waarschuwing of een teken aan onze leider zodat iedereen zich kan gaan voorbereiden. U kunt ons vertellen wat we moeten doen. Of we moeten blijven en vechten of vluchten. Een teken, lieve godin, zou fijn zijn.'

Ze boog haar hoofd en kon haar hartzeer toch niet helemaal onderdrukken. 'Als u niet te druk bent, wilt u dan nog eens nadenken over dat andere verzoek van mij? Ik weet dat ik het al meer dan vijftien jaar aan u vraag. Ik heb de hoop een beetje opgegeven, maar het kan geen kwaad om u eraan te helpen herinneren,

toch?’ Ze stond op en legde haar hand op het altaar. ‘Een...’

Vanuit het bos achter haar klonken stemmen. Het dorp was wakker. Ze zuchtte diep en hield haar hand boven de witte steentjes. ‘Tijd om aan het werk te gaan. Tot de volgende keer.’ Ze draaide zich om en liep terug naar het dorp.

Toen Fiona het dorp naderde, prikkelde de geur van gebraden zwijn haar neus. Haar maag maakte een onaangename salto. Fiona begreep niets van de behoefte van sommigen om ‘s ochtends hun tanden te zetten in wild zwijn, varken of hert. Haar ontbijt, pap met honing, stond zachtjes te pruttelen boven een klein vuurtje in haar hut.

Ze trok haar rokken op en waadde door de rivier die de stam voorzag van vers water. Tot haar ongenoegen zag ze iets verderop de jonge Evan zijn broek opentrekken boven het water.

‘Evan! Je weet dondersgoed dat je hier niet mag plassen of poepen. Dit is ons drinkwater. Verderop, voorbij de rotsen. Wegwezen jij!’

De jongen wierp haar een boze blik toe en trok zijn broek dicht. ‘Ik moet hartstikke nodig! En voorbij de rotsen waren de Halfwegen rond. Ik wil hun smeekbedes en waarschuwingen niet horen!’

Fiona wees hem gebiedend weg. ‘De geesten doen je niets. Niet hier, knul. Hoe zou jij het vinden als je de plas van iemand anders terugvond in je kelk?’ Ze moest lachen om de blik van afschuw op zijn gezicht. ‘Precies. Wegwezen.’

Hoofdschuddend wachtte ze totdat hij uit het zicht was verdwenen en liep verder. Had Evan de Kai-gave gekregen zonder dat zij het wist? Dat hij dode Halfwegen kon zien en horen, was nieuw voor haar. Ze zou aan zijn ouders vragen of hij al gekoppeld was aan een meer ervaren Kai. Hij moest leren hoe zijn gaven werkten, wat hij ermee kon doen en wat hij er niet mee mocht doen. Evan was twaalf, in opleiding tot krijger, en even koppig als ieder kind van die leeftijd.

Kinderen... Ze negeerde de steek in haar hart en liep het dorp in.

Vanuit de diepte van de Blauwe Poel keek de Godin Fiona glimlachend na. Ze zou de genezeres geven waar ze naar verlangde, maar alleen als de jonge vrouw de moed had om het pad te volgen dat Belisama voor haar had gekozen.

Een zwarte flits schoot over het water en liet een rimpeling achter op het oppervlak. De vorm steeg op en bleef trillend zweven boven het altaar. Tussen de donkere vleugels schitterden zilveren, blauwe en een paar rode energiespetters.

Een zachte lach, zo licht als een buitje in het voorjaar, weerklonk. Onder die lichtheid brandden de rode spetters opeens fel op. De lach veranderde, verdiepte tot een laag krassend geluid waarin geringschatting doorklonk.

Een windvlaag en de vorm gleed terug over het water, de witte steentjes in klauwen meevoerend.

Belisama gromde misnoegd waardoor het water in de poel begon te borrelen.

Copyright Charlotte de Winter

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets van de op deze website gepubliceerde gegevens mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder uitdrukkelijke voorafgaande schriftelijke toestemming van Charlotte de Winter.